

Arrest

nr. 79 578 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van 12 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 27 oktober 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Voormelde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 januari 2011 verstuurt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid instructies naar het gemeentebestuur tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Voormelde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 27 oktober 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 en aanvullingen op 21.04.2011 en 01.07.2011 werd ingediend door :

A., D. (R.R.: 000)

nationaliteit: Servië

geboren te D. op 16.09.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij verklaart in België te zijn sinds 2004. Betrokkene toont dit echter niet aan met bewijsstukken. Betrokkene legt als bewijsstukken voor zijn ononderbroken verblijf volgende stukken voor: zijn regularisatieaanvraag op basis van art.9.3 dd 08.05.2006, huurcontracten van 2008 en 2009, een getuigenverklaring van dhr E. Z. dd 30.09.2009 met de vermelding dat hij betrokkene sinds 1,5 jaar kent, een getuigenverklaring van dhr A. P. dd 24.10.2009 met de vermelding dat hij betrokkene sinds 1 jaar kent, een attest van het OCMW dat betrokkene sinds 16.06.2008 medische hulp krijgt, attesten van het Huis van het Nederlands dd 28.10.2009, een attest dringende medische hulp dd 06.2009 en een brief van ziekenhuis ZNA Sint-Erasmus dd 23.09.2009. Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar kent in België. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich verder op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 06.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels Gewest dd.18.08.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Vervolgens stuurt betrokkene in een aanvulling een arbeidscontract op van de firma M.A. C.A.R., opgesteld op 29.06.2011. Dit contract kan echter niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene had immers drie maanden de tijd (vanaf januari 2011) om een aanvraag in te dienen bij de gewesten. Betrokkene heeft dit wel gedaan met het eerste arbeidscontract en deze aanvraag werd geweigerd.

Met het tweede arbeidscontract heeft betrokkene echter geen nieuwe aanvraag ingediend binnen de drie maanden. Daarenboven werd dit contract niet ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 zoals vermeld in de instructies van 19.07.2009. Bijgevolg kan dit contract niet aanvaard worden.

Betrokkene heeft verder op het typeformulier ‘andere prangende humanitaire situaties’ aangekruist. Echter hij legt niet uit wat deze situatie is en waarom hij daarvoor geregulariseerd zou moeten worden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, ingeschreven is voor Nederlandse les, een attest niveaubepaling Nederlands voorlegt, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, volledig verankerd zou zijn, sociale banden zou hebben, zijn centrum van belangen in België gevestigd zou

hebben, werkbereid is en zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de vermelding betreft dat betrokkene onverwijderbaar zou zijn, hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet uitlegt waarom hij onverwijderbaar zou zijn, noch legt hij bewijzen voor die deze stelling kunnen ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onverwijderbaar zou zijn, volstaat niet als grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De tweede bestreden beslissing:

"Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat te motiveren waarom de elementen van integratie niet afdoende zijn. "Een regularisatieaanvraag is immers een aanvraag omwille van humanitaire redenen". Volgens verzoeker is de motivering in de bestreden beslissing "Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009" absoluut niet afdoende en redelijk te verantwoorden om zijn aanvraag af te wijzen als ongegrond. Verder zet verzoeker uiteen "Stellen dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden omwille van de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie is niet wettelijk en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd."

2.2 Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen het volgende:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van art. 9bis vreemdelingenwet"

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.7.1991, betreffende de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.V.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker in zijn verzoekschrift ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

-wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten:

"[...]"

Betrokkene [. ..] verklaart in België te zijn sinds 2004. Betrokkene toont dit echter niet aan met bewijsstukken. Betrokkene legt als bewijsstukken voor zijn ononderbroken verblijf volgende stukken voor: zijn regularisatieaanvraag op basis van art. 9.3 dd 08.05.2006, huurcontracten van 2008 en 2009, een getuigenverklaring van dhr E. Z. dd 30.09.2009 met de vermelding dat hij betrokkene sinds 1,5 jaar kent, een getuigenverklaring van dhr. A. P. dd 24.10.2009 met de vermelding dat hij betrokkene sinds 1 jaar kent, een attest van het OCMW dat betrokkene sinds 16.06.2008 medische hulp krijgt, attesten van het Huis van het Nederlands dd 28.10.2009, een attest dringende medische hulp dd 06.2009 en een brief van ziekenhuis ZNA Sint-Erasmus dd 23.09.2009. Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar kent in België. [...]"

In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd 06.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels Gewest dd 18.08.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Vervolgens stuurt betrokkene in een aanvulling een arbeidscontract op van de firma MA. C. A. R., opgesteld op 29.06.2011. Dit contract kan echter niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene had immers drie maanden de tijd (vanaf januari 2011) om een aanvraag in te dienen bij de gewesten. Betrokkene heeft dit wel gedaan met het eerste arbeidscontract en deze aanvraag werd geweigerd.

Met het tweede arbeidscontract heeft betrokkene echter geen nieuwe aanvraag ingediend binnen de drie maanden. [...]"

Betrokkene heeft verder op het typeformulier 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist. Echter hij legt niet uit wat deze situatie is en waarom hij daarvoor geregulariseerd zou moeten worden.

[. ..]"

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat de vermelding betreft dat betrokkene onverwijderbaar zou zijn, hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet uitlegt waarom hij onverwijderbaar zou zijn, noch legt hij bewijzen voor die deze stelling kunnen ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onverwijderbaar zou zijn, volstaat niet als grond tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

De enige kritiek van verzoeker bestaat erin dat hij meent wel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie van 19.07.2009, meer bepaald aan de daarin vermelde criteria 2.8A en 2.8B.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op onjuiste feiten is gebaseerd, doordat geen rekening zou zijn gehouden met een door verzoeker per schrijven van 01.07.2011 voorgelegd arbeidscontract

Dergelijke bewering is in strijd met de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk motiveert omtrent dit arbeidscontract. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker op 06.01.2011 uitgenodigd werd om, binnen de drie maanden na de datum van deze kennisgeving, een arbeidsvergunning aan te vragen. De eerste aanvraag van verzoeker werd geweigerd. Op 01.07.2011 legde verzoeker dan een nieuw arbeidscontract voor. Gezien dit pas gebeurde ruim na het verstrijken van deze periode van 3 maanden, oordeelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat dit arbeidscontract laattijdig werd voorgelegd.

Door de gemachtigde werd dus terdege gemotiveerd omtrent dit arbeidscontract. Bij de beoordeling werd duidelijk rekening gehouden met dit nieuwe contract, zodat evenmin kan worden voorgehouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dienaangaande onzorgvuldig zou zijn tewerk gegaan.

Verzoeker kan evenmin verwijzen naar het arrest nr. 68.848 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker toont niet aan dat dit arrest betrekking heeft op gelijkaardige omstandigheden en een gelijkaardige betwisting. Integendeel blijkt dit arrest te handelen over een beslissing die werd genomen na een vernietigingsarrest.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande bovendien over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

-wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

-wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij meer dan 5 jaar in België verblijft en zonder problemen een werkgever zou kunnen vinden, maakt niet dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Waar verzoeker verwijst naar zijn elementen van integratie en de prangende humanitaire situatie waar verzoeker zich in bevindt, kan worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, zonder enig stavend stuk of concreet gegeven naar voor te brengen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd: "Betrokkene heeft verder op het typeformulier 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist. Echter hij legt niet uit wat deze situatie is en waarom hij daarvoor geregulariseerd zou moeten worden. "

Terwijl, zoals reeds aangehaald, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Verzoeker slaagt er verder niet in aan te tonen welk 'geheel van feitelijke elementen' van aard zou zijn de gemachtigde te doen besluiten dat verzoeker een ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar in het Rijk heeft. Ook wordt niet aannemelijk gemaakt dat er een advies van een lokale overheid of erkende dienst zou voorliggen waar geen rekening mee zou zijn gehouden.

Verzoekers beschouwingen missen dan ook feitelijke grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dient vernietigd te worden, vermits het bevel volgens hem een gevolg is van de weigering van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

In zoverre verzoeker zich richt tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf ex artikel 9bis ongegrond werd verklaard, verwijst de verwerende partij naar voorvermelde uiteenzetting.

De verwerende partij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet op het illegaal verblijf van verzoeker.

Aan verzoeker vermag geheel terecht, conform de bepalingen van artikel 7 van de Wet dd. 15.12.1980, bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit blijkt ook duidelijk uit de motieven van het bestreden bevel, dewelke door verzoeker niet betwist worden.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook niet ernstig."

2.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en betoogt dat verweerder de aangehaalde elementen van integratie niet "van de kaart kan vegen" door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie. Waar verweerder stelt dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden omwille van de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie is de motivering in de bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en is de beslissing niet wettelijk. Verweerder verwijst louter naar de instructie die in feite niet meer bestaat en werd vernietigd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr.

198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 31 januari 2012, nr. 217.599; RvS 13 maart 2012, nr. 218.429; RvS 13 maart 2012, nr. 218.431; RvS 13 maart 2012, nr. 218.432; RvS 13 maart 2012, 218.434). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar kent in België. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

en

“Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, ingeschreven is voor Nederlandse les, een attest niveaubepaling Nederlands voorlegt, getuigenverklaringen en een arbeidscontract voorlegt, volledig verankerd zou zijn, sociale banden zou hebben, zijn centrum van belangen in België gevestigd zou hebben, werkbereid is en zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf. De elementen die verzoeker inzake zijn integratie heeft aangehaald, worden niet in overweging genomen omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden van de instructie. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat *in casu* de staatssecretaris zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 31 januari 2012, nr. 217.599; RvS 13 maart 2012, nr. 218.429; RvS 13 maart 2012, nr. 218.431; RvS 13 maart 2012, nr. 218.432; RvS 13 maart 2012, 218.434).

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van dit onderdeel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

Gelet op de nauwe verbondenheid tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten – verbondenheid die onder meer blijkt uit het feit dat beide beslissingen gelijktijdig werden genomen en werden opgenomen in één en dezelfde instructie – dient *in casu* te worden gesteld dat, gelet op de verknochtheid van beide beslissingen en in het belang van een goede rechtsbedeling ook het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden verwijderd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van 12 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 27 oktober 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN